

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο μαρκήσιος Γαστών ντὲ Σατινιὺ, ἀπαρχορρότος γιὰ τὸν θάνατο τῆς πολυαγαπημένης του συζύγου, καταφεύγει στὸν προγονικὸ τοῦ πύργο τοῦ Σατινιὺ, ὅπου μένουν ὁ πατέρας του, ἡ μητρική του κι' ἡ ἑτεροθαλὴς ἀδελφὴ του 'Ιουλίτσα, ζητώντας στὴ μοναξιά καὶ στὴν ἐρημία νὰ γλυκάνῃ κάπως τὴν πονεμένη του ψυχὴ. Σχεδὸν συγχρόνως μ' αὐτὸν, φτάνει στὸν πύργο, ζητώντας ἀσυλὸ, κι' ἡ νεαρὰ του ἑξαδέλφη Κλάρα Λαρμορέ, τὴν ὁποία ὁ σύζυγός της ἐγκατέλειπε στὴς 'Ινδίες, ἀφοῦ καταπατάλησε πρῶτα ὅλη τὴ μεγάλη της περιουσία. Τόσο ὁ Γαστών, ὅσο κι' ἡ Κλάρα, διηγούνταν τὸν πόνο καὶ τὴς περιπέτειές τους στὴς ἐπιστολὰς των ποὺ στέλλουν ὁ ἕνας σ' ἕναν πιστὸ τοῦ φίλου κι' ἡ ἄλλη σὲ μιὰ ἀφοσιωμένη της φίλῃ, χωρὶς νὰ ἔχῃ συναντήσει μὲχρι τῆς στιγμῆς ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. 'Αν καὶ μένουν στὸν ἴδιον πύργο, ἡ Κλάρα δὲν εἶδε ἀκόμα τὸν ἑξάδελφό της, ποὺ ζεῖ κατὰ κλειστούς καὶ μελαγχολικούς. 'Εξαφνα ὅμως, ἔπειτ' ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, πεθαίνει ὁ πατέρας τοῦ Γαστῶνος καὶ στὴν κηδεία του, ὁ νέος συναντᾶται γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὴν ἑξαδέλφη του, τῆς ὁποίας ἡ ὡμορφία τοῦ προκαλεῖ βαθεῖα ἐντύπωση.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

Ντελμόν, ἡ ὁποία τὴν εἶχε φιλοξενήσει στὸ σπίτι της, στὸ Παρίσι, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ της ἀπ' τὴς 'Ινδίες καὶ πρὸ τοῦ ἐρχομοῦ της στὸ Σατινιὺ. Νὰ λοιπὸν τί ἔγραφε ἡ ἐπιστολὴ αὐτή:

«'Αγαπητὴ μου Μάρθα. Μία καινούργια ἀκόμα δυστυχία ἤρθε νὰ προστεθῇ στὶς τόσες ἄλλες... 'Ο θεῖος

μου 'Ιούλιος πέθανε... Γιὰ νὰ καταλάβῃς πόσο με λῆπνε ὁ θάνατός του, φτάνει νὰ σοῦ πῶ—σοῦ τὸ ἔχω ξαναπεί ἄλλωστε—πὺς ἦταν ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ μ' ἀγαποῦσε ἐδῶ... Μ' ἀγαποῦσε σὰν ἀληθινὸς πατέρα καὶ ὁσάκις βρισκόμουν κοντὰ του, τὰ γλυκά καὶ παρήγορα λόγια του ἀνακούφιζαν τὴν πονεμένη μου ψυχὴ...

«Τώρα ἀπόμεινα πεῖν ὑπὸ τὴν ἀπόλυτὴ ἐξουσία τῆς συζύγου του, τῆς σκληρῆς καὶ δεσποτικῆς αὐτῆς γυναικας, ἡ ὁποία με μισεῖ... 'Αφότου μάλιστα ὁ ἑξάδελφός μου Γαστών ἄρχισε νὰ δείχνῃ κάποιο ἐνδιαφέρον γιὰ μένα, τὸ μῖσος της ἐναντίον μου διπλασιάστηκε. Δὲν χάνει καμμιὰ ἐνκαιρία γιὰ νὰ μοῦ τὸ ἐκδηλώσῃ.

«Χτὲς ἀκόμα, λίγες ὥρες πρὶν πεθάνει ὁ θεῖός μου, ἔστειλε τὴν οἰκονόμο τοῦ πύργου γιὰ νὰ μοῦ ἀναθέσῃ νὰ τῆς κάνω διάφορες ἐργασίες ραπτικῆς. 'Η οἰκονόμος μάλιστα, καθὼς μοῦ παραδίδει τὶς ἐργασίες αὐτές, μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω με τὰ λόγια της, πὺς ἦμουν ὑποχρεωμένη νὰ ἐργάζομαι γιὰ ν' ἀνταποδώσω τὴ φιλοξενία ποὺ μοῦ παρείχαν στὸν πύργο... Μοῦ εἶπε μάλιστα πὺς αὐτὴ ἦταν κι' ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἑξαδέλφου μου Γαστῶνος... Δυσκολεῦτηκα νὰ τὸ πιστέψω αὐτό, γιὰτὶ ὁ ἑξάδελφός μου, παρ' ὅλη τὴν ἀδιαφορία ποὺ δείχνει πρὸς ἔλους, σὲ μένα φέρεται—κατὰ τίς λίγες τοῦλάχιστον φορές ποὺ ἐτυχε νὰ τὸν συναντήσω ὡς τώρα—μ' ἐξαιρετικὴ ἀδρότητα...

«'Αντιθέτως, ἡ ἀδελφὴ του κι' ἑξαδέλφη μου Λαύρα, στὴν ὁποία φαίνεται πὺς ἔξασκει μεγάλη ἐπίδρασι ἡ μητέρα της, μοῦ φέρεται ὅπως καὶ στὶς ὑπηρέτριες. Μοῦ δίνει νὰ τῆς κάνω κεντήματα, με στέλνει νὰ τῆς φέρω διάφορα βιβλία ἀπ' τὴ βιβλιοθήκη τοῦ πύργου, μοῦ ἀναθέτει νὰ διαβιβάζω διάφορες διαταγές της σκῶς ὑπηρέτες, χωρὶς νὰ λαβαίνω καθόλου ὑπ' ὄψιν τῆς πὺς εἶμαι ἑξαδέλφη της, μεγαλωμένη ἐξ ἴσου καλά, ὅπως κι' αὐτὴ... Στὸ τραπέζι, τόσο ἡ Λαύρα, ὅσο κι' ἡ μητέρα της, δὲν μοῦ ἀπευθύνουν οὔτε μιὰ λέξι καὶ φαίνεται πὺς δυσανασχετοῦν γιὰ τὴν παρουσία μου κοντὰ τους.

«'Υπ' αὐτὲς τὶς συνθήκες, δὲν εἶνε πειὰ δυνατόν νὰ παραμείνω ἐδῶ... 'Εξ ἄλλου, μοῦ τὸ δείχνουν καθαρὰ πὺς δὲν με θέλουν... Γι' αὐτό, ἀγαπημένη μου Μάρθα, ἐὰν ποὺ μοῦ φάνηκες τόσο πρόθυμη σὲ ὅλα, βοήθησέ με κι' αὐτὴ τὴ φορὰ... Σκέπτομαι ναρθῶ στὸ Παρίσι καὶ νὰ ἐργασθῶ, ὅπως καὶ μὲτὰ μαθήματα πιάνου καὶ ξένων γλωσσῶν... 'Εὐν κι' ἡ μητέρα σου ἔχετε πολλὰς σχέσεις... Φροντίστε λοιπὸν νὰ μοῦ βρῆτε μερικὲς παραδόσεις...

«'Η εὐγνωμοσύνη μου πρὸς σὰς θὰ εἶνε ἀπέραντη, ἀν με βοηθήσετε καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίστασι... Εἶμαι ἀσυνήθιστη βέβαια στὴν ἐργασία, ἀλλὰ τί νὰ κάνω;... Προτιμώτερον κι' ἡ πῶς σκληρὴ δουλειά, ἀπὸ τοὺς καθημερινὸς ἐξευτελισμούς...

Σὲ φίλῳ, Κ λ ἄ ρ α.

Μία τρομερὴ ὁργὴ μὲ κυρίευσε μόλις διάβασα τὴν ἐπιστολὴ αὐτή... Τὴν ἔσπασα σὲ κομμάτια καὶ τὴν πέταξα πάλι κάτω, μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήσω τὰ νεύρα μου.

Εἶχα γίνει ἔξω φρενῶν κατὰ τῆς μητρικῆς μου, ἡ ὁποία βασανίζει τὴ δυστυχισμένη αὐτὴ νέα, χωρὶς νὰ σκεφτεται πὺς εἶνε ἑξαδέλφη μου...

'Εκείνη τὴ στιγμὴ ἄκουσα ἡχηματα στὸ διάδρομο κι' ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπῆκε μέσα ἡ Κλάρα...

Μόλις με εἶδε, κοκκίνισε ἑλαφρά καὶ ψιθύρισε:

—Σεῖς ἐδῶ, ἑξαδέλφῃ μου;

—Ναί, τῆς ἀπάντησα. 'Ηδελα νὰ σὰς μιλήσω κι' ἐπειδὴ δὲν σὰς βόηκα ἐδῶ, σὰς περιμένα.

'Η Κλάρα ἐτοιμαζόταν νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, ὅταν ἑξαφνα τὰ μάτια της ἔπεσαν στὰ κομμάτια τῆς ἐπιστολῆς της ποὺ εἶχα πετάξει στὸ πάτωμα... 'Αμέσως ἔγινε κατὰ χλωμὴ καὶ με 'κύτταξε φοβισμένη στὰ μάτια, σὰν νὰ ἤθελε νὰ πληροφορηθῇ ἀπ' τὸ βλέμμα μου ἂν τὴν εἶχα διαβάσει ἡ ὄχι...

Χωρὶς λοιπὸν νὰ περιμένω ἄλλη σχετικὴ ἐρώτησί της, τῆς εἶπα: —Πρὸ ὀλίγου ἔκανα μιὰ κακὴ πράξι διαβάζοντας τὴν ἐπιστολή σου αὐτή, ἡ ὁποία ἔπεσε τυχαίως στὰ χέρια μου. 'Αλλὰ, καθὼς φρά-

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, ἔφτασε ἑνας ὑπηρετὴς ἀπὸ τὸν πύργο καὶ μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ὁ συμβολαιογράφος εἶχ' ἐρθεῖ... 'Αφρα τὴν ἑξαδέλφη μου μόνῃ της, κοντὰ στὸν τάφο, κι' ἐπέστρεψα στὸν πύργο... Μέσα στὴ βιβλιοθήκη με περιμένε ὁ συμβολαιογράφος, ἡ μητρική μου κι' ἡ ἀδελφὴ μου. Τὸς χαρτίερα καὶ παρακάλεσα ἀμέσως τὸν συμβολαιογράφο ν' ἀνοίξῃ τὴ διαθήκη.

'Ο πατέρας μου ἦταν πολὺ σύντομος σ' αὐτή. Νὰ λοιπὸν τί ἔγραφε, ἔπειτ' ἀπὸ τὶς ἀπαιτήτες προεισαγωγές:

«'Αφίνω τὴν κτηματικὴ καὶ χρηματικὴ περιουσία μου στὸν ἀγαπημένο μου γιὸ Γαστών. Αὐτὸς ἂς φροντίσῃ γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς ἀδελφῆς του 'Ιουλίτας, προκίζοντας τὴν ὅπως θέλει.

Στὴ συζύγῳ μου 'Αννα ἀφίνω τὸ κτήμα καὶ τὴν ἐπαυλὶ τῆς Νεβίλ καὶ στὴν ἀνερπὶα μου Κλάρα Λαρμορέ 500,000 φράγκα, τὰ ὁποία θὰ διαχειρίζεται ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τοῦ γιου μου».

'Εκτὸς ἀπ' αὐτά, ὁ πατέρας μου ἄφησε διάφορα χρηματικὰ ποσὰ στοὺς ὑπηρετές τοῦ πύργου, ἀναλόγως τῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ τοῦ εἶχαν προσφέρει καὶ τῶν ἐτῶν τῆς ὑπηρεσίας των...

Καθὼς ὁ συμβολαιογράφος διάβαζε τὴ διαθήκη, παρακολοῦθοῦσα τὴν ἐκφρασί τῆς μητρικῆς μου... Μοιροῦντο προσπαθοῦσε νὰ συγκρατηθῇ, ἐν τούτοις ὁρῆ καὶ μαγία ἑωχραφίζόταν στὰ μάτια της. 'Όταν μάλιστα ἄκουσε τὸ χρηματικὸ ποσὸ ποὺ ἄφινε ὁ πατέρας μου στὴν Κλάρα, τὴν εἶδα νὰ σφιγογυρῶν τὴν νεύρα καὶ τὰ χέρια της.

Σὲ λίγο ἔφτασε ὁ συμβολαιογράφος. Τότε ἡ μητρική μου δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ κρατηθῇ καὶ εἶπε:

—'Ωραία!... Ποιὸν ὥραϊα!... 'Ο πατέρας σας ἔλασε ὀλίγτελα τὴν κόρη του καὶ προτίμησε ν' ἀφίσῃ 500,000 φράγκα σὲ μιὰ τρολλογναίκα ποὺ θὰ τῆς φάη κι' αὐτές, ὅπως ἔφαγε καὶ τὴ δικὴ της περιουσία.

'Ακούγοντας τὰ λόγια της αὐτῆς, ἔννοιωσα μιὰ τρομερὴ ὁργὴ νὰ με πλημμυρίζῃ καὶ φώναξα:

—Κυρία, σὰς ἀπαγορεύω νὰ βρίζετε τὴ μνήμη τοῦ πατέρα μου, ὁ ὁποῖος ἦταν σὺν γός σας! 'Όσο γιὰ τὴν ἀδελφὴ μου, ὁ πατέρας μου ἤξερε ὅτι ἐγὼ θὰ φροντίσω γι' αὐτὴ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον... Σὰς ἀπαγορεύω ἐπίσης νὰ βρίζετε τὴν ἑξαδέλφη μου, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ εἶνε κηδεμονομένη μου!...

'Η μητρική μου χαμήλωσε τὸ κεφάλι της καὶ ἔσφιξε τὰ χεῖλιά της γιὰ νὰ μὴ μοῦ ἀπαντήσῃ.

Εἰς πάλι βγήκα ἔξω καὶ διευνθύνθηκα πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς Κλάρας, ὅπου ἔλπιζα νὰ τὴ συναντήσω γιὰ νὰ τῆς ἀναγγεῖλω ὅτι ὁ πατέρας μου δὲν τὴν εἶχε λησμονήσει...

Χτύπησα τὴν πόρτα κι' ἐπειδὴ δὲν μοῦ ἀπαντοῦσε κανεὶς, τὴν ἀνοίξα καὶ μπῆκα μέσα. 'Η ἑξαδέλφη μου εἶπε... Σκέφτηκα ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ γυρῶ καὶ γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ τὴν περιμένω. Ἀρχικά νὰ κόβω βόλτες στὸ δωμάτιο, ὅταν ἑξαφνα εἶδα κάτω στὸ πάτωμα ἕνα ροαμμένο χαρτί...

'Ασυνάσθητα ἔσπαρα καὶ τὸ πῆρα καί, καθὼς τὸ σφιγογυρῶσα στὰ χέρια μου, εἶδα πὺς ἦταν μιὰ ἐπιστολή...

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς στάθηκα δισταχτικός, κρατώντας τὴν στὰ χέρια μου, ἥμουν δὲ ἔτοιμος νὰ τὴν ἀφήσω ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι, ὅταν ἑξαφνα μ' ἀκατανίκητὴ περιέργεια μ' ἔσπρωξε νὰ τὴ διαβάσω.

Δὲν ἦταν βέβαια καθόλου καλὸ αὐτὸ ποὺ ἔκανα, μὰ πάντως ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ μοῦ ἔμαθε ἀρκετὰ πράγματα. Τὴν εἶχε γράφῃ ἡ ἑξαδέλφη μου Κλάρα καὶ τὴν ἔστειλεν σὲ κάποια φίλῃ της, τὴ Μάρθα

Ἐσχισα τὸ γράμμα σὲ κομμάτια καὶ τὸ πέταξα κάτω...

νεται, ή κακές πράξεις έχουν συχνά καλά αποτελέσματα, γιατί έτσι πληροφορήθηκα μερικά πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀγνοοῦσα... Ὡστε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο σὰς φιλοξένηί ή μητροῦιά μου στὸν πύργο;...

Ἡ Κλάρα εἶχε σκιμμένο τὸ κεφάλι της καὶ δὲν μὸν ἀπαντοῦσε τίποτε...

Καταλαβαίνα πόσο δύσκολη ἦταν ή θέσι της καὶ γιὰ νὰ τή βγάλω ἀπ' αὐτή, της εἶπα κάνοντας γλυκύτερο τὸν τόνο της φωνῆς μου:

— Ἀκούστε, κυρία... Ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἐξῆς ή κατάσταση αὐτὴ ἀλλάζει καὶ σὰς... Ὁ πατέρας μου ἐφρόντισε γιὰ ὅλα... Μὲ τή διαθήκη του, τὴν ὁποία ἀνοίξε πρὸ ὀλίγου ὁ συμβολαιογράφος, σὰς ἀφίνει πεντακόσιες γιλιάνες φράγκα...

— Ὡ! ἔκανε ή Κλάρα, μόλις ἄκουσε τὰ λόγια μου αὐτά. Μὰ γιατί;... Γιατί;...

— Δὲν ξέρω, της ἀπάντησα, ποιοὶ λόγοι ἔκαναν τὸν πατέρα μου νὰ σὰς συμπεριλάβῃ μεταξὺ τῶν κληρονόμων του, πάντως, μοῦ φαίνεται ὅτι ἔκανε πολὺ καλὰ καὶ δὲν σὰς ξέχασε... Λοιπὸν—ἐξακολούθησα—στὸ ἐξῆς θὰ ἐγκαιριασθῆτε σ' ἓνα ἰδιαίτερο, ἐντελὼς δικό σας, διαμέρισμα στὸν πύργο καὶ θὰ ἔχετε δική σας ὑπηρεσία... Θὰ εἶστε ἐντελὼς ἀνεξάρτητη καὶ τὶς σχέσεις σας μὲ τή μητροῦιά μου καὶ τὴν ἀδελφή μου μπορεῖτε νὰ τὶς κανονίσετε ὅπως θέλετε... Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐγὼ θὰ φροντίσω ὥστε νὰ μὴν ὑποβληθῆτε πειὰ σὲ κανέναν ἐξευτελισμὸ, ἐφρόσον θὰ βρῆσατε στὸ σπίτι μου...

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, ἐξάδελφέ μου, εἶπε ή Κλάρα καὶ μοῦ ἔδωσε ἀνθόκημη τὸ χεῖρ της.

— Ὡ! μὴ μ' εὐχαριστεῖτε καθόλου, της ἀπάντησα. Κάνω ἀπλῶς τὸ καλὸν μου. Ξέχασα μάλιστα νὰ σὰς πῶ, ὅτι σύμφωνα μὲ μία παράγραφον της διαθήκης τοῦ πατέρα μου, θὰ διατελῆτε στὸ μέλλον ὑπὸ τὴν κηδεμονία μου...

Ἡ Κλάρα ἔγινε κατακόκκινη, γιατί δὲν της διέφραγε ή βαθύτερη σημασία της σκέψεως τοῦ πατέρα μου νὰ τή θέσῃ ὑπὸ τὴν κηδεμονία μου. Φοβόταν μήπως διαχειριστῇ τὰ χρήματα ποῦ της ἄφινε ὅπως εἶχε διαχειριστῇ καὶ τή δική της περιουσία κ' ἔμενε πάλι χωρὶς πεντάγρα.

Ἐπειτα μὲ κούταξε μὲ τὰ ὠραία της μάτια καὶ μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποῦ ἔτρεμε:

— Μὰ νομίζετε καὶ σεις, ἐξάδελφέ μου, ὁ ὁποῖος ἔχετε ψυχολογήσει τόσο καλὰ τὰ αἰσθημάτων τῶν ἀνθρώπων στὰ ἔργα σας, ὅτι μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἀπερίσκεπτη μὴ γυναικα, ποῦ θυσιάζει, ὅχι μόνο τὴν περιουσία της, ἀλλὰ καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ της στὸν ἑρῶτα της;

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; τὴ ρώτησα ἐγώ, μολοντὶ κατάλαβα τὴ σημασία τῶν λόγων της.

Μὰ τώρα ή Κλάρα φαινόταν σάν μετανοημένη γιατί μοῦ εἶχε μιλῆσει σχετικῶς μὲ τὶς δυστυχίες τοῦ γάμου της. Γι' αὐτὸ, ἀποφεύγοντας ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί μου, μοῦ εἶπε:

— Μήπως εἰσεῖ δὲν θυσιάζατε τὰ πάντα γιὰ τὴν ἀγάπῃ σας;... Ἐγκαταλείψατε καὶ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δόξα κ' ἦρθατε καὶ κλειστήκατε ἐδῶ, ὅπου ζεῖτε σάν ἐρημίτης... Θὰ ἦμουν μάλιστα εὐτυχημένη, ἂν εἶχα κάνει καὶ μεγαλύτερες θυσίες γιὰ τὸν σύζυγό μου, ἂν αὐτὸς τὶς ἄξιζε... Ἀλλὰ, ἀλλόμονο! ἀορίζω κάπως ἀργὰ νὰ ἔχω ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ἀγάπῃ του...

Τὰ μάτια της εἶχαν θολώσει τώρα καὶ, καθὼς μιλοῦσε, ή φωνή της διεκόπτετο κάθε τόσο...

Τὴς πῆρα τὸ χεῖρ της μέσα στὸ δικό μου καὶ, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω, της εἶπα:

— Πρέπει, ἐξάδελφέ μου, νὰ ξεχάσετε τὶς δυστυχίες σας... Ὅλα ἐπανορθώνονται... Τὸ μόνο ἀνεπανορθώτο κακὸ εἶνε ὁ θάνατος... Εἶσθε πολὺ νέα ἀκόμα... Ἄν θυμῶμαι καλὰ, δὲν ἔχετε συμπληρώσει τὰ εικοσιδύο σας χρόνια... Προσπαθήστε νὰ ξεναχῆσετε, νὰ ξεχάσετε, νὰ γίνετε εὐτυχημένη... Ποῦδς ξέρει ἂν ὁ Θεός, τὴν εὐτυχία ποῦ σὰς ἔχει ὑποσχέθῃ ὅταν ἦσατε ἀκόμα κορίτσι, δὲν τὴν κράτησε νὰ σὰς τὴ δώσει ἀργότερα;...

Δὲν ξέρω γιατί, καθὼς της ἔλεγα αὐτὰ τὰ λόγια, εἶχα συγκινηθεῖ ἀλλόκοτα...

Ἡ συγκίνησί μου δὲν ἔμοιαζε πειὰ μὲ τὴν τριζυμία τοῦ πόνου ποῦ φουσκῶνει τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ τότε ποῦ πέθανε ή Ὁδότη μου... Ἦταν μὴ γλυκεῖα κ' ἦρεμη συγκίνησι ποῦ μ' ἀνακούφιζε ὀλόκληρο...

Μὰ μὴ ή Κλάρα δὲν ἦταν λιγώτερο συγκινημένη... Τὸ χεῖρ της ἔτρεμε μέσα στὸ δικό μου καὶ μὲ φωνὴ θερμὴ κ' ἐγκάρδια μοῦ ἀπάντησε:

— Μὰ καὶ σεις, ἐξάδελφέ μου, πρέπει νὰ ἐλπίζετε... Καὶ σεις πρέπει νὰ ξεναχῆσετε... Ἡ ζωὴ εἶνε πάντοτε πὺ δυνατὴ ἀπὸ τὸν θάνατο...

Καθὼς μοῦ μιλοῦσε, ἐγὼ κούταζα προσεχτικὰ τὰ χαρακτηριστικά της. Ἀπάνω στὰ χουστὰ της μαλλιά ἔπαιζαν μερικὲς ἀχτίδες τοῦ χειμωνιάτικου ἡλίου, ποῦ γλυτρούσαν ἀπὸ τὸ τῶμά μου... Τὰ βα-

θεῖα γαλάζια μάτια της, ὑγρὰ καθὼς ἦσαν, μοῦ θύμιζαν τὰ μάτια της Πονεμένης Παναγίας... Ἡ φωνή της ἀντηχοῦσε ἀρμονικὴ καὶ μελωδική...

Πράγματι, ή νέα αὐτὴ ἔχει μὴ σπανία ὡμορφία, μὴ ἀπ' τὶς ὡμορφίες ἐκείνης ποῦ θαμπῶνουν καὶ γοητεύουν...

Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, φίλε μου, μὴ νομῖσεις πὼς γοητεύθηκα κ' ἐγώ... Ἐμένα ή καρδιά μου εἶνε κλειστή καὶ θὰ μείνῃ κλειστή γιὰ πάντα... Τὸ κλειδί της τὸ ἔχει ή πεθαμένη μου μαζὺ της στοὺς οὐρανούς...

Τὸ ἐνδιαφέρον μου γιὰ τὴν ἐξαδέλφη μου εἶν' ἓνα συγγενικὸ ἐνδιαφέρον καὶ τίποτε ἄλλο... Μὴν ξεχᾶς ἀλλῶστε πὼς ὑποσχέθηκα στὸν πατέρα μου νὰ ἐνδιαφερθῶ γι' αὐτήν...

Καθὼς βλέπετε, Ὀκτάβιε, ή ἐπιστολὴς μου εἶνε ἐκτενεῖς σάν μυθιστορήματα... Φαίνεται ὅμως πὼς ἀπὸ τότε ποῦ ἔπαψα νὰ γράφω, κάνω μυθιστορήματα τὶς ἐπιστολὴς μου...

Σὲ φίλῶ, Γαστώ ν.

(Ὁ μαρκήσιος Γαστὼν ντὲ Σατινὺ πρὸς τὸν Ὀκτάβιο Ντελμόν:).

Εἶμαι πολὺ-πολὺ δυστυχισμένος, ἀγαπημένε μου φίλε...

Ἡ ἀνάνηψις της πεθαμένης μὲ βασανίζει καὶ μεταβάλλει τὴ ζωὴ μου σ' ἀληθινὸ μαρτύριο...

Πόση ἀγωνία, Θεέ μου... Ἐγὼ ξανακλειστῇ πάλι στὰ διαμερίσματά μου καὶ περῶ τὶς ὥρες μου ὀλομόναχος, μὲ τὴ σκέψι μου σ' ἔκλειψ...

Τὶς νύχτες δὲν κοιμᾶμαι καθόλου... Τὴ βλέπω στὰ ὄνειρά μου λυπημένη, δακρυσμένη, νὰ μὲ ἰκετεῖ ή νὰ μὴν τὴν ξεχάσω, νὰ μὴν τὴν προδώσω...

Σκέπτομαι νὰ φύγω, νὰ ταξιδέψω μὲ μέρη μακρινά, ἀναζητῶντας περιπέτειες, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως μέσα στὶς δυνατὲς συγκινήσεις τῶν ταξιδιῶν, κοιμῶμαι κάπως τὸν πόνο μου...

Ἀλλὰ, παρ' ὅλ' αὐτὰ, νοιώθω κάτι νὰ μὲ κρατᾷ ἐδῶ στὸν πύργο, κάτι ποῦ δὲν καταλαβαίνω κ' ἐγὼ τί εἶνε...

Κατὰ τὰ ἄλλα, ή κατάσταση στὸν πύργο παραμένει ή ἴδια... Ἡ ἐξαδέλφη μου ἐγκατεστάθη σὲ δὺὸ δωμάτια κοντὰ στὸ διαμέρισμα της ἀδελφῆς μου κ' ἔχει στὴν ὑπηρεσία της μὴ καμαριέρα κ' ἓνα μικρὸ ὑπνοδωμ. Ἡ μητροῦιά μου, καθὼς φαίνεται, μαινεται γι' αὐτὸ...

Χτὲς κάλεσα τὴν ἀδελφή μου καὶ της ἔκανα διάφορες συστάσεις... Βρέθηκα μάλιστα στὴ δύσκολη θέσι νὰ της πῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ κἀν ή τὴς λείει ή μητέρα της. Τὴς μίλησα αὐστηρὰ γιὰ τὴν ὑπεροπτικὴ της συμπεριφορὰ πρὸς τὴν Κλάρα καὶ της συνέστησα νὰ της φέρεται ἐντελὼς ἀδελφικά...

Ἡ Ἰουλί μὲ ἄκουγε μὲ σκιμμένο κεφάλι. Φαίνεται ὅμως πὼς τὰ λόγια μου βοήκαν ἀπῆλπι στὴν ψυχὴ της, γιατί τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, καθὼς στεκόμουν στὸ παράθυρο τοῦ δωματίου μου, τὴν εἶδα νὰ κἀν τὸν περιπατῶ της στὸ πύργο τοῦ πύργου μαζὺ μὲ τὴν Κλάρα, κρατῶντας τὴν ἀπὸ τὸ χεῖρ...

Αὐτὸ μ' εὐχαρίστησε καὶ μ' ἔκανε ν' ἀποφασίσω νὰ βλέπω συχνότερα τὴν ἀδελφή μου καὶ νὰ ἐνδιαφερθῶ περισσότερο γι' αὐτήν, γιατί ἔτσι μόνο θὰ μπόρεσω νὰ ἐξουδετερώσω τὴν κακὴ ἐπίδρασι της μητροῦιάς μου...

(Ἡ Κλάρα λαγομὲ πρὸς τὴ Μάρθα Ντελμόν, Π α ρ ῖ σ ι:).

Συνώρεσέ με ποῦ δὲν σοῦ ἔγραψα τόσον καιρὸ, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀποδώσῃς αὐτὸ στὸ ὅτι σὲ ξέχασα. Συνέβησαν ὅμως τόσα ἐξαιρετικὰ πράγματα ἐδῶ τὸν τελευταῖο καιρὸ. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ θεῖου μου, ή κατάσταση μου μετεβλήθη ἐντελῶς. Ὁ ἐξαδέλφός μου ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ μένα καὶ φρόντισε ὥστε νὰ μοῦ παραχωρηθῇ χωριστὸ διαμέρισμα στὸν πύργο. Ἐγὼ ἐπίσης τώρα καὶ δινὼ ὑπηρετίες ὑπὸ τὶς διαταγὲς μου...

Τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ τοῦ Γάστοντος μὲ συγκινεῖ ἐξαιρετικὰ.

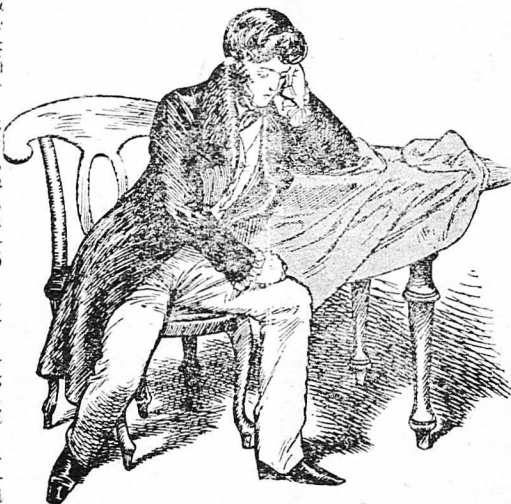
Ἄκουσε τί μοῦ συνέβη χτὲς:

Εἶχα βγῆ τὸ ἀπόγευμα νὰ κάνω ἓναν περίπατο ὡς τὸ γεροντικὸ δάσος. Τὸ πρωτὶ εἶχε βρέξει κ' ὁλος ὁ τόπος ἀνᾶδινε μεθυστικὲς εὐωδιές... Προχωροῦσα εὐχαριστημένη γιὰ πρώτη φορὰ ἴσως ἀπὸ τότε ποῦ βόλσκομαι ἐδῶ, ὅταν ἔξαφνα καλπαιμὸς ἀλόγου μ' ἔκανε νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι μου.

Εἶδα τότε τὸν ἐξάδελφό μου, ὁ ὁποῖος προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος μου.

Ὅταν ἔφτασε κοντὰ μου, πήδηξε σβέλτος ἀπ' τὸ ἀλόγο του καὶ δίνοντάς μου τὸ χεῖρ, μοῦ εἶπε:

(Ἀκολουθεῖ)

— Πόση ἀγωνία... Θεέ μου !...

